

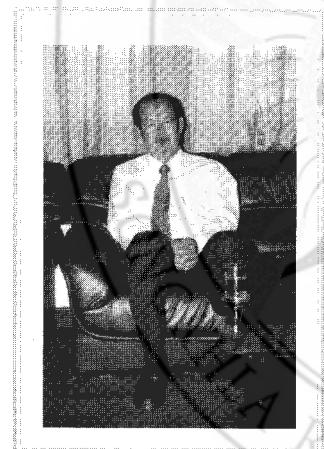
สถาบันราชภัฏสงขลา

บนเส้นทางการเป็นมหาวิทยาลัย

*ดร.อรัญ ธรรมโน

ท่านอธิการบดี ท่านคณาจารย์ทุกท่าน

ก่อนอื่นเพื่อไม่ให้เข้าใจผิด บังเอิญผมได้ยินท่านอาจารย์ที่ทำหน้าที่โฆษณา ท่านบอกว่าผมยอมเห็นอยู่ เพราะต้องมารับหน้าที่ในตำแหน่งนายกสภาระจำสถาบันราชภัฏสงขลานั้น ความจริงผมไม่ได้เห็นอย่างเดียว ผมยกเป็นด้วยซ้ำไป ด้วยความรู้สึกอย่างนี้จริง ๆ ได้เคยเรียนท่านอธิการบดีท่านอาจารย์หลาย ๆ ท่าน ตั้งแต่ผมเป็นนายกสภาระครั้งแรกระหว่างปี 2538-2542 ได้เรียนรู้จริง ๆ และ การเป็นนายกสภาระจำสถาบันราชภัฏสงขลานั้น ในความรู้สึกของคนบางคนอาจจะไม่ใช่ตำแหน่งที่ใหญ่โตหรือมีความหมาย แต่สำหรับผมเป็นความสุขมาก ๆ ที่ได้เป็น ที่รับมาเป็นใหม่ครั้นนี้ ความจริงไม่มีใครอ้อนวอนมากมาย ทราบแต่เพียงว่าราชภัฏกำลังจะเตรียมตัวเป็นมหาวิทยาลัย อย่างจะมาเมื่อส่วนร่วมกับท่านอธิการบดี ให้งานของเรางามเรื่องไป เป็นความสุขจริง ๆ ไม่ใช่เป็นความสุขที่ไม่จริงนะครับ ดังนั้นถึงมักบอกคริสต์มาส เวลา มีคืนถามว่ากำลังทำอะไรอยู่บ้าง ผมก็จะบอกว่า เป็นนายกสภาระจำสถาบันราชภัฏสงขลา เวลาขึ้นเครื่องบินมาหาดใหญ่แต่ละครั้งก็จะเจอผู้แทนราชภัฏรบ้าง ผู้ใหญ่

*นายกสภาระจำสถาบันราชภัฏสงขลา บรรยายพิเศษเมื่อวันที่ 4 มิถุนายน พ.ศ.2545

เวลา 9.00-10.00 น. ณ อาคารไสสทัศนศึกษา สถาบันราชภัฏสงขลา

บ้าง เขาตามผลว่าจะไปไหน ก็จะบอกว่ามาประชุมที่ราชภัฏสงขลา ก็รู้สึกภูมิใจที่บอกไป เช่นนั้น ผลไม่ได้เหนื่อยอะไรทั้งสิ้นครับและผมพอยใจครับ

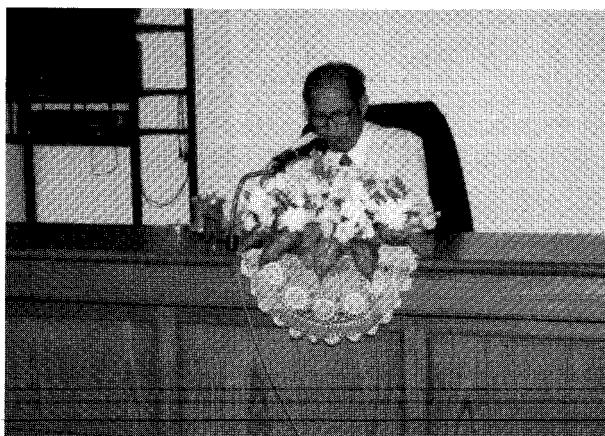
ความจริงผมเคยมาพูดที่นี่ สำหรับการมาพบอาจารย์นั้น ผลได้มีโอกาสพบคณาจารย์ครั้งแรกเมื่อปี 2538 แต่ไม่ใช่ห้องนี้เป็นอีกห้องหนึ่ง แล้วหลังจากนั้นก็ไม่ได้มามาพบอาจารย์แบบการประชุมคณาจารย์เช่นวันนี้ ติดที่มีโอกาสได้พบหลังจากห่างไป 2 ปี ได้มีโอกาส sama คุยกับท่านหัวหน้าอีกครั้งหนึ่ง ว่าจะการดำเนินการของ ผล ความจริงเริ่มตั้งแต่เดือนกรกฎาคม 2544 แต่ผลเพิ่งเข้ามาเมื่อ 3 เดือนที่แล้ว รู้สึกว่าบรรยายกาศที่ราชภัฏนี้ ในความรู้สึกของผมเอง ไม่ใช่ต่อว่า นะครับ ความรู้สึกของผมเองตอนเข้ามาใหม่ ตอนหลังนี้เกร็ง ๆ กว่าเดิม อาจจะเป็นเพราะ เราทำลังจะเป็นมหาวิทยาลัยหรืออย่างไรไม่ทราบ รู้สึกทุกคนเกร็งมากกว่าที่ผมเคยเจอ อันที่จริง เรายังคงอุ่นมากกว่านี้ อาจจะเป็น อุปทานของคนแก่ก็ได้ อาจจะไม่ใช่ก็ได้

เมื่อท่านอธิการบดีบอกผมว่าจะมีการประชุมคณาจารย์ในตอนเปิดเทอม ผลจึงอาสา ท่านว่า ผมขอมาด้วย ที่มาด้วยมีเหตุผล 2 ประการ ประการแรกเพื่อทราบว่าเราทำลัง จะเตรียมเป็นนิตบุคคล ในวันที่ 20 สิงหาคม ปีนี้ แต่พอมาถึงวันนี้อาจจะยังไม่แน่แล้วก็ได้ ก็อยากมาดูว่า การที่จะเปลี่ยนเป็นนิตบุคคลนี้ เราจะมีปัญหาอุปสรรคอะไร อย่างไรหรือ

ไม่ เพื่อผมได้มานั่งฟังด้วย จะได้ช่วยกันคิด ช่วยกันทำ อีกประการหนึ่ง ทราบว่าสถาบันกำลังจะเปลี่ยนชื่อเป็นมหาวิทยาลัย ซึ่งการเป็นมหาวิทยาลัยอาจจะไม่ทันในปีนี้ก็ได้ แต่ก็คงต้องเกิดขึ้นภายในระยะเวลาอันสั้น โอกาสเป็นไปได้ คงมีมากพอสมควร ที่บอกว่ามีโอกาสสามารถ สมควร เพราะเห็นตอนนี้ในวันสองวันมีคืนค้าง กันเยอะ ถ้าโอกาสเป็นไปได้มีน้อย จะไม่ค่อย มีใครค้างกันหรือ เริ่มมีคืนค้าง บางคืนก็ไม่อยากรับเราไปอยู่ที่บวงดียกันเข้าบัง ซึ่งเป็นเรื่องที่แสดงว่าโอกาสนี้มีมาก มีฉะนั้นคนเข้าจะไม่ค้างขนาดนี้ ผลก็เลยคิดว่า ก่อนที่จะมาคุยกัน ทุกชั่วโมง เป็นปัญหาอุปสรรคทั้งหลาย ขออนุญาตคุณเรื่องมหาวิทยาลัยสักเล็กน้อย ผลก็ได้พยายามเตรียมเพื่อมาพูดวันนี้โดยให้เจ้าหน้าที่ช่วยเตรียมความจริงเรื่องที่ผมคิดมาเป็นปีกในญี่นาค ซึ่งอาจ จะใช้ประโยชน์ได้ก็ได้ แต่ผลไม่ได้ติดมาด้วยในตอนนี้ ผลได้ไปค้นดูว่ามหาวิทยาลัยคืออะไร พับความแตกต่างมากมาย พับแม้กระทั้งในคำว่ามหาวิทยาลัย แปลว่าอะไร ก็ได้ความหมายที่ไม่ตรงกัน ไม่มีใครรู้ว่ามหาวิทยาลัยแท้จริงคืออะไร เพราะคำว่า มหาวิทยาลัย จริง ๆ นั้นคงยกที่คุณทัวไปจะเข้าใจกันมองกันว่ามหาวิทยาลัยคือที่สอนหนังสือ เป็นสถาบันการศึกษาชั้นสูงที่ต้องสอนห้องสังคมศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และต้องมีบันทิตวิทยาลัยด้วย ในสมัยก่อนปี 2495 เมื่อผมไปเข้าเรียนที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ความจริงตอนนั้นผมอยากเรียนคณะอักษรศาสตร์ฯพอาฯมาก

กว่า แต่ไม่มีเงินเรียน จึงไปเรียนที่ธรรมศาสตร์ เปรียនธรรมศาสตร์ คราวๆ กับอกว่าธรรมศาสตร์ไม่ใช่มหาวิทยาลัย ซึ่งเป็นมหาวิทยาลัยจริง แต่ธรรมศาสตร์ไม่ใช่มหาวิทยาลัย เข้าบอกว่ามันผิดไปหลักหนึ่งคือ ธรรมศาสตร์สอนปริญญาตรี สอนปริญญาโท แต่ไม่ได้สอนทางวิทยาศาสตร์ เพราะสมัยนั้นธรรมศาสตร์มีแค่ 4 คณะ คือ คณะนิติศาสตร์ รัฐศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ และพานิชย์ บัญชี เขาก็เข้าใจว่าไม่ใช่มหาวิทยาลัย ตอนนั้นมีอยู่ไทยมีมหาวิทยาลัยจริงแค่ 2 แห่ง คือ จุฬาฯ และเกษตรฯ เพราะสอนทั้งสังคมศาสตร์และวิทยาศาสตร์ด้วย จากคำกล่าวหาอันนี้ ธรรมศาสตร์ก็ได้พยายามจนเป็นมหาวิทยาลัยขึ้นมาในขณะนี้ได้ เขายังความคิดกันต่อไปว่า คำว่า มหาวิทยาลัย กับ วิทยาลัย ต่างกันอย่างไร ก็มีคนบอกว่า มหาวิทยาลัย ก็คือ วิทยาลัยที่ใหญ่กว่าวิทยาลัยธรรมชาติ เพราะมีคำว่า มหาอยู่ข้างหน้า และมีความคิดกันว่า มหาวิทยาลัยที่จะเป็นมหาวิทยาลัยที่ดี เป็นมหาวิทยาลัยในอุดมการณ์เป็นอย่างไร เขาก็บอกกันว่าการเป็นมหาวิทยาลัยในอุดมการณ์นั้น

ประการแรก ในการสอนระดับปริญญาตรี จะต้องสอนใน 2 ลักษณะ คือ

(1) สอนให้รู้จักคิดเป็นระบบ และ (2) สอนให้รู้จักคิดแบบกว้าง คือไม่ใช่เรียนเศรษฐศาสตร์แล้วรู้แต่เศรษฐศาสตร์ แต่เรียนเศรษฐศาสตร์แล้วก็ต้องรู้ทางสังคมศาสตร์ ประวัติศาสตร์ การเมือง รัฐศาสตร์ การเรียนที่เป็นเหมือนสาขาวิชาการนี้คือลักษณะของนักศึกษา บริญญาตรี คือ คิดเป็นระบบ และเรียนแบบเป็นสาขาวิชาการ ดังที่กล่าวแล้ว เรียนเศรษฐศาสตร์แล้วต้องเรียนสิ่งที่เป็นสิ่งแวดล้อมทางเศรษฐศาสตร์ด้วย คือไม่อยากให้คนรู้แค่ๆ อยากให้คนรู้กว้าง นี่คือประการที่หนึ่ง

ประการที่ 2 เข้าว่าในมหาวิทยาลัยนั้น นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาต้องมีผลงานวิจัย หรือผลงานด้านวิทยานิพนธ์ ที่มีคุณคัดลอกไปลงในหนังสือวิชาการในแขนงนั้น ๆ ได้ ไม่ใช่เรียนหรือค้นอย่างเดียว ในแต่ละสาขาจะมีวารสารทางสาขานั้น เช่น ทางเศรษฐศาสตร์ก็มีวารสารเศรษฐศาสตร์นำไปลง

ประการที่ 3 เข้าว่าคณาจารย์ต้องเป็นผู้ที่จบการศึกษาในระดับปริญญาเอกค่อนข้างมากมา แต่อาจารย์แต่ละท่านมีผลงานทางวิชาการไปเสนอในระดับต่างประเทศได้ และมหาวิทยาลัยมีผลการวิจัยศึกษาค้นคว้าค่อนข้างมาก

ที่ผมพยายามเรียนท่านคณาจารย์เกี่ยวกับมหาวิทยาลัย ทำให้มีนักถึงมหาวิทยาลัยนี้ในอเมริกา ซึ่งเป็นมหาวิทยาลัยที่หลายท่าน รู้จักในชื่อเดิม และได้ข่าวว่ามีบุตรของอาจารย์ท่านหนึ่งกำลังจะเข้าศึกษาต่อ คือ มหาวิทยาลัยซิกโก อยู่ในมหาลัยออลิฟนอยล์เป็นมหาวิทยาลัยที่ถ้าจะนับอะไรมีเป็น Ideal อุดมการณ์อะไรสักอย่างของมหาวิทยาลัย ซิกโกจะมีลักษณะใกล้ Ideal มากที่สุด ท่านลองเปิดเว็บไซต์ของมหาวิทยาลัยดู ท่านจะพบว่ามีลักษณะใกล้อุดมการณ์มากที่สุด คือ

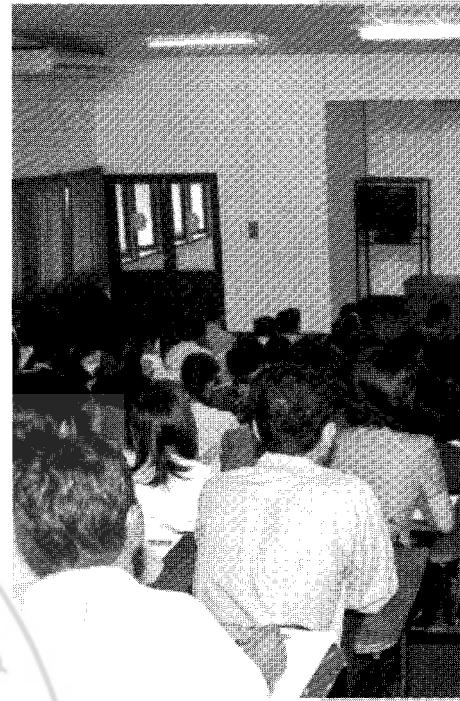
นักศึกษาระดับปริญญาตรีจะสอนในลักษณะให้รู้ทั่ว รู้ก้าง รู้ไปหมด อาจารย์มหาวิทยาลัยชีคากो ในระยะ 20 ปีที่ผ่านมา ได้รับรางวัลโนเบล 10 คน ซึ่งมากที่สุด ไม่มีมหาวิทยาลัยใดในโลกทำได้ขนาดนี้ แต่เป็นมหาวิทยาลัยที่เข้าศึกษาได้ยากที่สุดแห่งหนึ่ง ผสม bergen ชีวิตก็เคยคิดเคยผันอย่างเรียนในมหาวิทยาลัยแห่งนี้ แต่ปัญญามีมีที่จะเข้าไป

ดังนั้น การที่เราจะเป็นมหาวิทยาลัยอย่างให้เราตระหนักรในคำสำคัญนึง ผสมเชื่อว่า อาจารย์ทุกท่านต่างรู้ว่า มหาวิทยาลัยคืออะไร ผสมเชื่อว่าทุกท่านรู้ ท่านอาจจะกล้าพูด หรือไม่กล้าพูดก็แล้วแต่ แต่ทุกท่านรู้ว่ามหาวิทยาลัยคืออะไร ท่านรู้ว่ามันเป็นสถาบันการศึกษาที่ค่อนข้างใหญ่มาก ค่อนข้างมีคุณภาพและองค์ประกอบของไวอีกหลายอย่าง แต่วันนี้ที่ผสมพูดจะมาพูดถึงมหาวิทยาลัยในความหมายที่ว่าไป ไม่ถึงใกล้ Ideal อย่างมหาวิทยาลัยชีคากो สิ่งใดที่เราพูดแล้วทำไม่ได้ก็ไม่น่าจะพูดถึง ความจริงผสมคิดว่า การเปลี่ยนชื่อสถาบันเป็นมหาวิทยาลัยนั้น เป็นสิ่งที่ไม่ยากเลย ขณะนี้ก็หมายความว่าจะเปลี่ยนชื่อเรานั้นอยู่ที่คณะกรรมการกฤษฎีกาจะเข้าสภาพแทนราชภัณฑ์ในไม่ช้านี้ และถ้ารัฐบาลจะใช้เสียงข้างมากให้มีประธิคิภาพจริงๆ แล้วเราจะกล้ายเป็นมหาวิทยาลัยในปัจจุบันได้ และการหาที่สังกัดก็ไม่ยาก ขณะนี้ดูเหมือนวัฒนธรรมต่อการทบทวนมหาวิทยาลัยก็ยินดีรับเราเข้าสังกัด ถึงแม้จะมีอาจารย์จากมหาวิทยาลัยสุโขทัยรวมมาอธิราชบางท่านบอกว่าไม่อยากรับ แต่ผสมเชื่อในทางการเมืองก็ต้องรับ ดังนั้นการเปลี่ยนชื่อ การสังกัดหน่วยงานใด ไม่เป็นเรื่องยากเย็นอะไรเลย แต่การจะเป็นมหาวิทยาลัยในอุดมการณ์ หรือเป็นมหาวิทยาลัยที่แท้จริงไม่ใช่ของง่าย ผสมได้อ่าน

แนวคิดของนักวิชาการบางท่านที่ เรียกวัฒนามหาวิทยาลัยราชภัฏโดยเฉพาะถ้าจะเป็นมหาวิทยาลัยตามแบบที่ท่านเลขาธิการสำนักงานสถาบันราชภัฏ คือท่าน ดร.ณกอม อินทร์กำเนิด เคยพูดไว้ไม่ใช่ของง่าย หรือที่ อ.สมเกียรติ พงษ์เพบูลย์ จากสถาบันราชภัฏนครราชสีมาพูดไว้ก็ไม่ใช่ของง่ายเหมือนกัน ผสมไม่

พยายามใจอย่างยิ่งที่บางท่านมองว่าคนอื่นไม่ได้เป็นมหาวิทยาลัยที่ถูกต้อง มีเราเท่านั้นที่จะมีโอกาสเป็นมหาวิทยาลัยที่ถูกต้อง ผสมว่าเป็นสิ่งที่เราไม่ควรพูดในหมู่นักวิชาการด้วยกันอย่างยิ่ง ผสมว่าทุกสถาบันมีลิทธิ์เป็นมหาวิทยาลัยด้วยกันทั้งสิ้น เพียงแต่สถาบันใดจะเป็นมหาวิทยาลัยที่สนใจความต้องการของสังคมได้ดีกว่าใครเท่านั้นเอง และผสมของอย่างเรียนท่านอาจารย์ทั้งหลายว่า การเป็นมหาวิทยาลัยเป็นเรื่องยาก แต่ก็ไม่ใช่เป็นไปไม่ได้สำหรับเรา และการที่ผสมรับเป็นนายก สถาปัตย์สถาบันในครั้งนี้ก็ด้วยว่า ผสมเชื่อว่า เป็นไปได้ดีขึ้นดีรับมา ไม่ใช่เพราความต้องใจอย่างเดียว แต่เพราความเป็นไปได้ด้วย และอย่างนี้ถ้าหากสามารถมาช่วยท่านอธิการบดีและคณาจารย์ในการทำในสิ่งที่อยากจะทำให้สำเร็จให้ได้ด้วย

ดังนั้นผสมได้ลองไปดูหนังสือฉบับหนึ่งซึ่งเชื่อว่าท่านทั้งหลายคงได้อ่านมาแล้วทั้งสิ้น นิตยสาร ฉบับนี้ซึ่งตอนนี้ได้ล้มไปแล้ว คือ นิตยสาร Asia Week ได้เคยจัดขึ้นเดือนมหาวิทยาลัยในเอเชีย ในการจัดอันดับมหาวิทยาลัยเขาที่มีหลักเกณฑ์ว่าเข้าคุณว่า บ้างจึงจะดีว่าเป็นมหาวิทยาลัยดีหรือไม่ดี ก่อน Asia Week จะปิดไปเข้าได้จัดอันดับมหาวิทยาลัยในเอเชียโดยแบ่งเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มนี้คือพวกทั่วไป คือเปิดสอนทุกแขนงเหมือนกับมหาวิทยาลัย หรือเป็น

ธรรมศาสตร์ของเรา ส่วนอีก พวากนึงเข้าเรียกว่าเป็น มหาวิทยาลัยเฉพาะทาง ที่ เข้าเรียกว่าวิทยาศาสตร์ และ เทคโนโลยี Science and Technology แล้วเข้าไปจัด 2 กลุ่มนี้ มาตรฐานก็ใกล้ ๆ กัน แต่ไปจัดเป็น 2 พวากดังกล่าว pragmatism ภูมิปัญญา ที่ว่าไป จัดแล้ว เข้าพบว่าในปี

1999 นั้น คือเมื่อ 3 ปีที่แล้ว เข้าดันดับ 50 อันดับแรก pragmatism ภูมิปัญญา ไทยติดไป 4 แห่ง คือ จุฬาฯ ได้ที่ 29 ธรรมศาสตร์ได้ที่ 38 มหิดลที่ 39 สงขลานครินทร์ที่ 44 ใน 50 อันดับแรกของ เอเชีย ในกลุ่มมหาวิทยาลัยเฉพาะทาง pragmatism ที่ ใน 50 อันดับแรก เราติดไป 5 แห่งคือ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี ได้ที่ 27 พระจอมเกล้าธนบุรีที่ 33 สรุนารีที่ 35 มหานครที่ 36 และเทคโนโลยีพระจอมเกล้า พระนครเหนือที่ 37 เรายังมาดูว่าเข้าจัดอย่างไร ในการจัดเข้าตั้งหลักเกณฑ์ไว้ 5 หลักเกณฑ์มาให้ คะแนนกัน

หลักเกณฑ์แรก คือ ชื่อเสียงด้านการศึกษา (Academic Reputation) ซึ่งเข้าสำรวจ ง่าย ๆ โดยส่งแบบประเมินมาตามมหาวิทยาลัย ทั้งหมดในเอเชีย และส่งไปตามบริษัทที่ใหญ่ที่สุด ในเอเชียอีก 10 กว่าแห่ง แล้วก็ส่งไปตาม มหาวิทยาลัยในต่างประเทศที่มีชื่อเสียงอย่าง มหาวิทยาลัยซิกาโกร์ โคลัมเบีย มหาวิทยาลัย พรินส์ตันของอเมริกา อ็อกซ์ฟอร์ดของอังกฤษ ประมาณ 10 แห่ง โดยให้มหาวิทยาลัยเหล่านี้จัด ลำดับมา โดยให้คะแนนที่ 1 ได้ 5 ที่ 2 ได้ 4 ที่ 3 ได้ 3 ที่ 4 ได้ 2 ที่ 5 ได้ 1 คะแนน ซึ่งไม่ได้ใช้ อะไรให้เพียง judgement ว่ามหาวิทยาลัยใดในความ

คิดเข้าเป็น 1 หรือ 2 3 หรือ 4

หลักเกณฑ์ที่สอง เป็นเรื่อง การรับ นักศึกษา โดยดู 3 เรื่อง ในเรื่องง่าย ๆ โดยเรื่องแรกคือ ว่า การรับนักศึกษาเข้าศึกษาในปีแรกกับจำนวน คนที่มาสมัครเป็นกี่เปอร์เซ็นต์ สมมาร์ตัวบันทึก ที่สุด แต่รับได้ในสัดส่วนน้อยที่สุดก็ได้คะแนนมาก ไป เรื่องที่สอง เข้ากู้ด้อยกว่า เมื่อมหาวิทยาลัยรับ แล้วมีคนมาลงทะเบียนในสัดส่วนเท่าใด เมื่อเรารับ 100 คน มีนักศึกษามาลงทะเบียนทั้ง 100 คน ก็ จะได้คะแนนสูง ถ้าเรารับ 100 คน แต่ลง ทะเบียนแค่ 50 คน คะแนนก็จะต่ำลงมา เรื่องที่สาม ดูคะแนนเฉลี่ยในการสอบเข้าของนักศึกษา ภูมิปัญญาเฉลี่ยสูงต่ำแค่ไหน ดีขึ้นระหว่างปีหรือ ไม่ดีขึ้นระหว่างปี เข้าดูกันปี

หลักเกณฑ์ที่สาม ดู คุณภาพของอาจารย์ โดยดูใน 5 เรื่อง คือ

(1) ดูจำนวนอาจารย์กับนักวิจัยประจำ มหาวิทยาลัย บางที่มีคนกลุ่มนี้ไม่ได้จ้างให้มานสอน แต่จ้างมาค้นคว้าวิจัย พวgn จัดระดับปริญญา เอกกิจคน

(2) นับจำนวนอาจารย์และนักวิจัยจบ ระดับปริญญาโท มีสักกี่คน

(3) ดูเงินเดือนและค่าตอบแทนอาจารย์ ว่าสูงต่ำแค่ไหน

(4) ดูรายจ่ายต่ออาจารย์ 1 คน โดยดูใน ด้านทุนการศึกษาพัฒนาอาจารย์ ดูอย่างต่อต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับอาจารย์หมดเลย

(5) ดูสัดส่วนนักศึกษากับอาจารย์ โดย เฉลี่ยแล้วอาจารย์ 1 คน รับผิดชอบนักศึกษา กี่คน ความจริงสิ่งเหล่านี้ อย่างเรียนท่านทั้ง

หล่ายว่าที่เขานั่นระดับปริญญาเอก ผมว่าสิ่งทดแทนปริญญาเอกก็ไม่ใช่ว่าไม่มี เช่นผมยังเชื่อว่าท่านที่จบปริญญาโท แล้วทำการสอนอย่างมีคุณภาพมาถึง 5 ปี หรือ 10 ปี น่าจะเทียบเท่าปริญญาเอกได้ ผมไม่เชื่อเลยว่าจบปริญญาเอกแต่ไม่มีประสบการณ์ด้านการสอนเลย จะดีกว่าปริญญาโทที่สอนมาถึง 10 ปี ผมว่าถ้าเราเก็บอย่างละเอียด เราอาจจะให้เข้ากับเกณฑ์ของเรารัวๆ นอกจากว่าสอนอย่างดีแล้วคุณภาพอาจารย์สำคัญด้านความเป็นครูของอาจารย์ด้วยเหมือนกัน เพราะอย่างเรียนท่านอาจารย์ว่าผ่านเกณฑ์เรียน หนังสือมาอย่างสนใจ การเรียน แม้จะไม่ได้ เป็นครูของอาจารย์ตามแต่ แต่ผมเชื่อว่า Basic ของทุกวิชาไม่มากนักหรอก อาจารย์ที่สอนมานาน ๆ ยอมจะรู้ Basic ของวิชา จึงสามารถใช้เวลาเพียงนิดเดียวให้ผู้เรียนเข้าสู่ Basic ของวิชาได้ จริง ๆ นั่นคือ ถ้ารู้ Basic ของวิชามันมีนิดเดียวเอง หนังสือที่มีประมาณ 400 หน้า จะมีสิ่งที่เป็น Basic จริง ๆ ไม่เกิน 40 หน้า อาจารย์ที่ท่านสอนนานและรู้ Basic นี้ ท่านสามารถให้อภัยกับผู้เรียนได้เบื่อยะ

หลักเกณฑ์ที่สี่ ผมว่าเป็นเรื่องที่สำคัญมาก เราเองในอนาคตต้องปรับปรุงมากที่สุด คือ เรื่อง การค้นคว้าวิจัย ท่านคงจำได้ว่า สมัยก่อน สมัยที่ Plato สมัยที่ Aristotle พยายามตั้ง School เป็นที่สอนขึ้นมา ก็หวังว่าที่สอนเหล่านี้เป็นแหล่งสร้างความคิดรู้ความจริงขึ้นมา และจะได้นำความจริงนี้ไปเผยแพร่ ให้แก่บุคคลทั่วไป ความจริงที่ Aristotle พูดถึง หรือ Plato พูดถึง คือ ผลของการศึกษาวิจัยนี้เอง สิ่งที่จะนำความจริงซึ่งสังคมจะได้ประโยชน์

เพราะฉะนั้นเขาจึงเน้นด้านการค้นคว้าวิจัยค่อนข้างมาก และจะดูว่าผลการค้นคว้าวิจัยของแต่ละมหาวิทยาลัยนั้นดีอย่างไร เข้าอกให้ดู 6 ประการ

(1) ให้ดูว่า ผลงานด้านค้นคว้าวิจัยของมหาวิทยาลัยนั้น ๆ ได้รับการอ้างอิงในวารสารทางวิชาการในแขนงนั้น ๆ มากน้อยแค่ไหน เขาใช้คำว่า Citation ความจริงขณะนี้มีหนังสือฉบับหนึ่ง (อาจจำได้ไม่ชัด) ดูเหมือนชื่อ Citation Index Journal เป็นหนังสือที่รวบรวมผลงานวิจัยทั่วโลกที่ได้รับการกล่าวขวัญถึง เช่น อาจารย์ ก. ท่านได้เขียนบทความชิ้นหนึ่ง อาจารย์ท่านได้ไปเรียนทางเศรษฐศาสตร์ค้นคว้าวิจัยทางเศรษฐศาสตร์หนังสือด้านวิชาการเศรษฐศาสตร์ของไทย ได้ลงตีพิมพ์หรือไม่ ของอเมริกาหรือของประเทศไทย ได้ลงหรือเปล่า หนังสือ Citation Index Journal จะบอกหมดว่ามีการอ้างถึงไว้ที่ ไหนบ้าง

(2) ให้ดูว่าอาจารย์ของมหาวิทยาลัยนั้น ๆ ได้เขียนบทความทางวิชาการ ลงในวารสารวิชาการเฉพาะทางของตัวเองมากน้อยแค่ไหน

(3) อาจารย์ของมหาวิทยาลัยนั้น ๆ ได้มีโอกาสไปเสนอ “ผลงานวิจัย” ในการไปประชุมระหว่างประเทศมากน้อยแค่ไหน ในการประชุมระหว่างประเทศ เขาอาจจะให้คัดแนนต่างกัน ถ้าเป็นมหาวิทยาลัยในเอเชียเสนอในเอเชียจะให้คัดแนนระดับหนึ่ง ถ้าเป็นการเสนอในที่ประชุมระดับโลกก็จะให้คัดแนนอีกระดับหนึ่ง

(4) ตำแหน่งทางวิชาการ ศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ กันบัน ด้วยว่ามมหาวิทยาลัยมีในสัดส่วนเท่าใด

(5) ดูด้านการจัดพิมพ์หนังสือด้วย ว่า อาจารย์ได้มีการจัดพิมพ์หนังสือของมากี่เล่ม

(6) ดูเรื่องทุนว่ามมหาวิทยาลัยได้มีทุน เพื่อการศึกษาด้วยตนเองและประเด็นสุดท้าย ในด้านวิจัยนี้ให้ดูเกี่ยวกับนักศึกษาระดับปริญญา ที่ไม่ใช่สอนเฉพาะบริษัทฯ มหาวิทยาลัยต้อง มีคณบดีเปิดสอนระดับบัณฑิตศึกษาที่ใหญ่พอ สมควร

ประการสุดท้าย ที่เราจะดูความเป็น มหาวิทยาลัยก็คือเรื่อง ทรัพยากรทางการเงิน เป็นมหาวิทยาลัยใหญ่ ๆ ได้ต้องมี Financial Resources พอกับความต้องการในการศึกษา ในการด้านนี้เราดูเรื่องเครื่องมือด้วย เข้าดู ประการที่หนึ่งรายจ่ายในการจัดการศึกษาต่อหัว นักศึกษา ประการที่ 2 รายจ่ายด้านห้องสมุดต่อ หัวนักศึกษา ประการที่ 3 ดูเรื่อง Internet ว่าระบบ Internet มีความคล่องตัวแค่ไหน ประการ สุดท้ายดูเรื่องจำนวน Computer ซึ่งผมคิดว่า มหาวิทยาลัยบ้านเรานี่หรือ มหาวิทยาลัยเล็ก ๆ จะ เสียเบรียบก็ได้

ที่ผมได้นำมาเล่าให้ท่านฟังหลายพังในที่นี่ ไม่ได้เห็นสักอะไรทั้งสิ้น แต่เพื่อมารับทราบด้วย กันอีกครั้งว่า เขาตัดคุณภาพมหาวิทยาลัยกันอย่าง ไร ความจริงหลาย ๆ สิ่งที่ได้พูดมาเป็นเรื่องที่เรา ปรับปรุงได้ง่าย ถ้าเราเป็นมหาวิทยาลัยที่มี ทรัพยากรทางการเงินไม่สูง เราควรรุ่งเนื่องไปทาง ด้าน เพื่อเอกสารแน่นให้มากขึ้นก็จะทำได้ ผม อยากจะคิดว่าพวกเรามาทำได้ ถ้าทำได้น่าจะลอง ทำกัน อย่างอาจารย์บางท่านที่ยกกองทำงาน วิจัย อาจจะหนักศึกษามากขึ้นทำ ลองทำดูว่า

ถ้าเราจะใช้หลักเกณฑ์ที่ทำองนี้ และปรับปรุง เกณฑ์บางอย่าง เช่น แทนที่จะเป็นบริษัทเอก อาจารย์จะต้องสอนนานาคนเท่าใดลองนำมา ศึกษาดู แล้วลองเบรียบเทียบกับราชภัฏทั้ง 41 แห่ง เราก็จะต้องลองใน 41 แห่งราชภัฏ อย่างให้ลอง เบรียบเทียบกับมหาวิทยาลัยเอกชนดูว่าเราอยู่ ที่ไหน โดยใช้หลักเกณฑ์นี้ย่าง ๆ ดังกล่าวนี่อาจจะ ลองทำดู และจากจุดนี้เราจะได้ก้าวไปสู่จุดอื่นที่ เป็นของเราริบ ฯ ผมเชื่อว่า เราเมลิธ์ที่จะสร้าง ลั่งที่เป็น Identity ของเรารีบมานั้นนี่ แต่เรา ต้องศึกษาเบรียบเทียบดูก่อน เพราะมีอะไรนั้น เรา จะไม่รู้ว่าจะเริ่มนิดนั้นตรงไหนดี ผมเชื่อเราไม่อยู่ อันดับที่ด้านนั้น แต่ไม่รู้ว่าเราจะอยู่ในอันดับสูงแค่ ไหน เมื่อเรารู้ว่าเราอยู่อุปสรรคไหนแล้ว เราค่อยมา คิดกันใหม่อีกว่า การจะก้าวจากตรงนี้ไปสู่ขั้น แม่นมีครบั้งที่ได้คัดแน่นอีก แล้วเห็นว่าอยู่ กีดกัน เนื่องจาก ฯ เรายังได้ปรับปรุงส่วนที่ได้ คัดแน่นต่อเหล่านี้ แล้วก้าวขึ้นไปได้ คัดแน่นด้าน ได้ที่เราปรับปรุงได้ง่ายที่สุด เราจะได้ทำแล้วได้ คัดแน่นเพิ่มขึ้นไป ด้านใดที่เพิ่มยากต้องใช้เวลา เราก็ ต้องหาเวลาเหมาะสมสมในการทำ ถ้าด้านใดทำได้ ง่ายต้องรีบทำก่อนสิ่งเหล่านี้ผมว่าถ้าเราพยายาม ปรับปรุงแต่ละปี แต่ละปี ผมว่าภายใน 4-5 ปี ผม ว่าเราจะเห็นบางอย่างที่มันจะทำให้ราชภัฏของลา ไม่ธรรมดากัน สิ่งเหล่านี้ผมตั้งใจจะเรียนกับท่านทั้ง หลาย ใจจะได้รู้จักกัน จุดแข็ง ที่เราควรปรับ รู้ ทรัพยากรของเรารา แล้วเราจะได้รู้ว่าเราจะเดินทาง ไปในทิศทางไหนถึงจะดีนั้นรับ

ผมเองอยากจะเรียนท่านทั้งหลายว่า สำหรับตัวผมเอง ถึงแม้ผมจะไม่ได้อยู่ປະชาติ ราชภัฏเหมือนท่านทั้งหลาย แต่ก็ได้ติดตามอยู่ เสมอ อาจารย์เตกิง (รศ.เตกิง พันธุ์เตกิงอมร) เป็น อาจารย์ท่านแรกในสถาบันแห่งนี้ที่ได้บอกผม

เรื่องมหาวิทยาลัย แต่ไม่ได้บอกผู้ว่าเราจะเป็นมหาวิทยาลัย ท่านเขียนโน้ตถึงผม แล้วบอกและลงทะเบียนในเรื่องนี้และบอกเรื่องมหาวิทยาลัย ผมได้รับจดหมายจากอาจารย์แล้วตีนเดัน ตีนเดัน ที่เราจะได้เป็นอิสระในการบริหารจัดการ ที่ผมตีนเดันมาก ๆ คือ ผมอยากรู้ว่า จริง ๆ ถ้าเราเป็นมหาวิทยาลัย เราจะดังเหมือนเมื่อเราเป็นสถาบันราชภัฏหรือเก่งเหมือนเมื่อเราเป็นวิทยาลัยครูหรือเปล่า เราจะได้รู้ว่าเราเก่งจริง ไม่จริงเสียที

บางที่เราเดินมาในชีวิตตลอดเวลาที่เราคิดว่าเราเก่งขึ้น เรายืน เพราะไม่มีตัวบรรยาย เทียบ ต่อไปนี้มีตัวบรรยายเทียบ ต่อไปนี้เราจะเป็นตัวที่ใคร ๆ ก็จะมองเรา การเป็นมหาวิทยาลัยพวกที่เป็นกลุ่มมหาวิทยาลัยเก่า ๆ เข้ากับเรา เขากองพยายามเหมือนจะยกตนขึ้นท่าน เดชะธิทั่งๆ ขึ้นท่านโดยไม่ต้องยกตนก็ได้ วิธีง่าย ๆ มหาวิทยาลัยเก่าก็ต้องพยายามที่จะขึ้น เพราะการแข่งขันมันสูงมาก พวกรากันเองยังข่มกันเองเลย อย่ารู้ว่าคนอื่นเขาเล่น ผมคิดว่าสิ่งที่เราจะต้องรู้ถ้าเราได้เป็นมหาวิทยาลัยขึ้นมา นี่เราจะเก่งหรือไม่เก่ง ถ้าเรายังไม่เก่ง ไม่ใช่ต้องหักด้อย แต่เราจะได้ปรับตัวเองให้เก่งขึ้นมา ผมเชื่อว่าในโลกปัจจุบันอะไรก็ปรับปรุงได้ ไม่มีอะไรที่เป็นไปไม่ได้ถ้าพยายามทำ นอกจากเราจะมีจิตใจนิดเดียวที่ทำอะไรไม่ได้ แต่ถ้าเรามีใจมากพอผมเชื่อว่าเราจะทำอะไรได้เบื้องต้น มากมาย

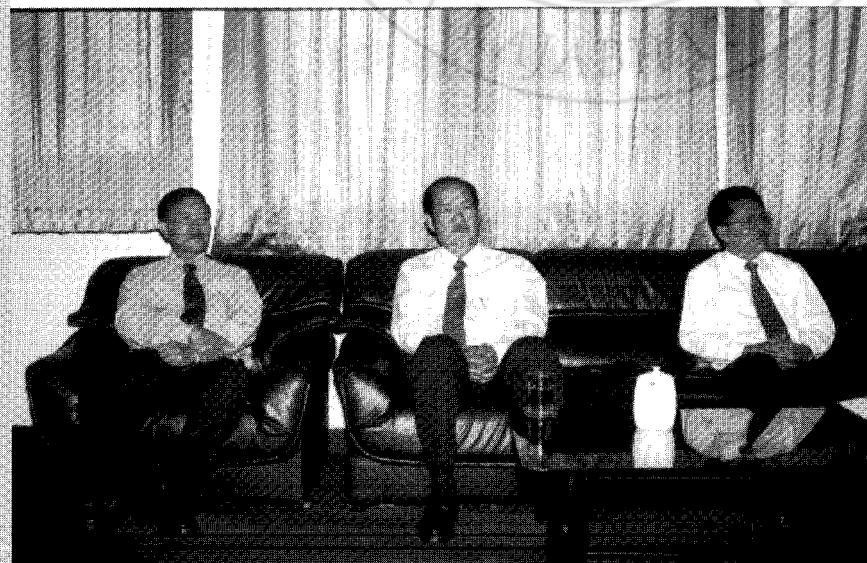
ผมขอเวลาท่านอีกสักนิด คงยังไม่เบื่อเท่าไหร่ ประการแรก อย่างจะเรียนท่านทั้งหลายว่าการเป็นมหาวิทยาลัย ดูเหมือนว่า ท้าทาย แต่ขณะเดียวกัน ภาระมีมาก many เหลือเกิน ท่านอาจารย์คงต้องรับผิดชอบขึ้นเรื่อยๆ เลย ถ้า

อาจารย์ต้องเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัยขึ้นมา ผมคิดว่าท่านจะสอนเหมือนเดิมไม่ได้แล้ว ท่านต้องสอนแบบใหม่แล้ว ท่านจะสอนเหมือนเดิมไม่ได้แล้ว แม้ว่าวิธีสอนเดิมจะสอนดีอยู่แล้ว แต่ท่านจะต้องสอนดิกว่านั้นอีก ผมเชื่อว่าแต่ละท่านจะต้องสอนดิกว่าที่ท่านคิดว่าท่านจะสอนได้ ถ้าท่านคิดว่าขั้นตอนนี้ท่านสอนได้ที่สุดระดับ 95 ผมเชื่อว่าท่านจะสอนได้ระดับ 98 จากการเป็นมหาวิทยาลัยอย่างเดียวไม่ต้องเป็นอย่างอื่น เพียงแค่ชื่อมหาวิทยาลัยอย่างเดียว เพราะท่านต้องรับผิดชอบเหมือนท่านแต่เครื่องทรงที่มันใหญ่ขึ้น คนเราเมื่อสมหน้ากากที่สำคัญ ๆ ขึ้น เรายังต้องทำตามนั้น ถ้าเราใส่ลงกูกะเป็นกฎต้องปฏิบัติตาม แต่เดินเหมือนเดามันก็ไม่ค่อยดีนัก ผมจึงเชื่อว่าการได้เป็นมหาวิทยาลัยท่านต้องทำได้ดิกว่าสิ่งที่ท่านคิดว่าท่านทำได้ อันนี้เป็นสิ่งหนึ่ง เป็นสิ่งที่พิสูจน์ว่าอาจารย์ท่านได้ไม่เป็นอาจารย์มหาวิทยาลัยบ้าง ในระหว่างพวกรากันเองผมว่าพวกร้าว พอเราเป็นมหาวิทยาลัยผมเชื่อว่าเราจะเข้มงวดนักศึกษาขึ้นมากกว่าเดิม เมื่อก่อนด้วยความรัก เป็นห่วง เงิน แก้วไม่ค่อยมี ต้องเลี้ยงดู ครอบครัวก็ลำบาก เพราะจะนั่นไม่ควรผ่านกันให้ผ่าน สงสาร แต่พอท่านเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัย ท่านก็ต้องอย่าง จะดู Output ผลผลิตที่ท่านสร้างเป็นผลผลิตที่สังคมยอมรับหรือไม่ยอมรับออกไปแล้วสังคมยอมรับนับหน้าดือต้าหรือเปล่า ท่านจะต้องพิสูจน์กับผลผลิตของท่านมากกว่าเดิมแน่เลย ท่านต้องให้คะแนนที่ดิกว่าเดิม และท่านจะพยายามมองหาจุดดี จุดเด่นของนักศึกษาท่านมากกว่าเดิม เมื่อก่อนท่านอาจารย์ในลักษณะผลผลิตธรรมดาก็ออกไปก็ใช้ได้ แต่ตอนนี้ออกไปแล้วจะต้องถูกเปรียบเทียบกับคนอื่นเขา ดังนั้นท่านก็จะต้องพยายามดูดูเด่นนักศึกษาของท่านพิสูจน์มาก

ขึ้นกับลูกศิษย์ของท่าน

ประการที่สอง ที่ผมคิดว่าสำหรับผมถือเป็นข้อจำกัดมากที่สุดก็คือ เราต้องพึงพาณเองมากขึ้น การพึงพาณเองมากขึ้นในด้านกำลัง ในด้านสติปัญญา มันไม่ยกนักคงปรับปรุงได้ แต่การพึงพาณเองทางการเงินมากขึ้นผมดูแล้วสถาบันราชภัฏสงขลาของเรานี้ งบประมาณปีหนึ่ง ๆ ก็ได้ประมาณ 100 ล้านบาท ทรัพย์สินที่พอจะหารายได้ ที่ดินจะให้เช่า อาคารพาณิชย์ที่จะให้เช่า ทำการค้าได้ก็ไม่มี โรงเรียนมีอยู่ห้องหนึ่ง ก็รู้สึกจะว่างเปล่า ตอนนี้ก็ต้องซื้อมา เช่าให้ได้ ประมาณที่เรามีอยู่ต้องทำให้เราหารายได้ให้ได้ เพราะเราต้องพึงพาณเอง เงินสะสมก็เหลืออนจนมินิดเดียว แต่ดูเหมือนมาก เพราะเป็นสถาบันเล็ก ๆ จินตนาการก็ไม่มากประมาณสัก 300 ล้านบาทได้ 300 ล้านบาทดูเหมือนมาก แต่ 300 ล้านบาทในอัตราดอกเบี้ยประมาณ 3% ปีหนึ่งจะได้ดอกเบี้ย 9 ล้านบาทเท่านั้นเอง

เรื่องนี้เป็นเรื่องที่ผมหนักใจมากที่สุด อาจารย์ก็อยู่ใกล้ถึงสงขลา และต้องไปของบประมาณที่กรุงเทพฯ ต้องไปหาเจ้าหน้าที่งบประมาณ และติดต่อหน่วยงานเกี่ยวข้อง กว่าจะได้มากดูกากมาก ผมยังคุยกับอาจารย์สมบูรณ์ (ผศ.สมบูรณ์ คุปตภากุล) เลยว่า เราเองจำเป็นต้องจ้างที่ปรึกษาทางการเงินมาสักคน มาดูว่า สภาพที่เราเป็นอยู่ขณะนี้ มีอะไรบ้างที่สามารถทำให้มีรายได้ มีวิธีการหาเงินที่ไหน นักศึกษาเก่าของเราที่จบไป ก็ไม่ใช่คนที่จะมีฐานะทางการเงินสูงพอที่จะมาค้าขายจนมหาวิทยาลัยเราได้ มหาวิทยาลัยเก่า ๆ ที่เข้าตั้งมา 50-60 ปี นักศึกษาที่จบออกใบมีเงินมีท่องพร้อม อาจจะหาเงินมาให้มหาวิทยาลัยได้มากmany แต่เรา มองว่ายากมาก ที่จะหาจากนักศึกษาเก่าให้ได้ ปีละ 10 ล้านบาท มองว่ายากแล้ว แบบจะทำไม่ได้ สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่ผมว่าต้องคิดมาก การเป็นอิสระ เราจะหาเงินที่ไหนมาจ่าย ภาระที่จะต้องจ่ายเพื่อปรับปรุงมันสูงมากเลย เพราะฉะนั้นข้อจำกัดของเราก็คือด้านนี้ ผมคิดว่า ถ้าเป็นไปได้ ต้องจ้างที่ปรึกษาทางการเงินมาสักคนหนึ่ง เมื่อเช้าผมยังได้บอกอาจารย์สมบูรณ์ ว่าแม่แต่โรงเรียน สงขลาพาเลเซของเรานี้ ผมอาจจะหาโรงเรียนใหม่ ๆ สร้างใหม่ (โดยไม่ต้องเสียเงิน) มาช่วยเหลือดูว่าจะทำอย่างไร จัดการอย่างไร เพื่อให้กลายเป็นแหล่งหาเงินให้ได้ นอกจากจะสอนนักศึกษาแล้ว จะต้องทำให้เป็นเงินให้เรา อะไรที่พอจะทำเงินให้เราได้ สถานที่ของเรางงอยู่ข้างหลังนี้ ทำอย่างไรให้เป็นที่ท่องเที่ยวทางการเกษตรและน้ำที่ได้ ถ้าเราเป็น

“

ผมเชื่อว่า อาจารย์ราชภัฏทำบุญมากกว่าคนอื่น ทำให้ คนกลุ่มนี้ออกไปสู่โลกได้ แล้วถ้าเราทำให้เขาไม่ใช่ เพียงออกไปสู่โลกอย่างเดียว แต่ให้สู่โลกได้ด้วย เรายัง ต้องทำงานหนักขึ้นอีก

”

อีสระ เราต้องหาเงินในลักษณะต่าง ๆ ให้ได้ เรื่องบริหารทรัพย์สินจึงเป็นสิ่งจำเป็น

อีกสิ่งหนึ่งที่ผมเป็นห่วงมาก คือ สถานศึกษาจะดับอุดมศึกษาในบ้านเรา การแข่งขันมีมาก มากจนในสายตาผมที่เป็นคนนอก ดูนำ กลัวเหลือกิน และมันจะทำได้อย่างไร อย่างที่ สถาบันราชภัฏสวนดุสิต ที่มาเปิดแนวทางภาคใต้นี้ ผมนึกถึงจุฬาฯ ซึ่งเป็นสถาบันที่มีเงินค่อนข้างมาก เพราะมีสยามแสควร์ และหลายอย่าง ตรงนั้น เป็นของจุฬาฯ ทั้งล้วน ๆ จุฬาฯ เอง ยังต้องหานักศึกษา เพื่อหารายได้จากนักศึกษา สมัยก่อนการเรียน MBA ที่จุฬาฯ ต้องเก่ง คำนวน คนต้องผ่านการคัดเลือกด้านคำนวน ถูกมาก เดียววันนี้จุฬาฯ ได้สร้างหลักสูตรใหม่ขึ้นมา ไม่เก่งคำนวนก็เรียน MBA ได้ เพราะต้องการ สอนองค์ความรู้ให้มากขึ้น ดังนั้น ลองนึกดู ขนาด จุฬาฯ ซึ่ง มีฐานะการเงินขนาดนั้น ก็ยังพยายาม จะหาเงิน แล้วเราซึ่งมีเงินจำนวนน้อย น้อยมาก เราต้องพยายามแค่ไหน แล้วการที่คนเลิกแข่ง กับคนใหญ่แข่งกันยากจริง ๆ นะครับ และนักศึกษาที่เราหาได้ ก็ไม่ใช่นักศึกษาที่เราจะสามารถหาเงินได้มากmanyด้วย สิ่งเหล่านี้ ซึ่งเป็นสิ่งที่ค่อนข้างลำบาก เป็นสิ่งที่ยาก แต่ก็ไม่ใช่จะเป็น สิ่งที่เราทำได้ แต่เป็นสิ่งที่ยาก ผมยังเป็นห่วงอยู่ว่าถ้าเศรษฐกิจเกิดฟื้นตัวเร็วอย่างที่เราเข้าใจ ในตอนนี้ เศรษฐกิจในปีนี้ครับ ก็บวกกับต้อง เจริญเติบโตร้อยละ 3.5 ขึ้นไป ปีหน้าอาจจะดึง ร้อยละ 4.2 พอเศรษฐกิจฟื้นตัวเร็ว นักศึกษาจะ

น้อยลง เพราะคนจะเริ่มกลับไปทำงาน ตอนนี้คนว่างงานก็มาเรียนหนังสือ เพราะไม่ทราบจะทำอะไร ใจจะยังยาก ยังยากมาก ๆ เมื่อถึงตอนนั้น แต่ เรายังต้องทำให้ได้

ผมคิดว่าภาระของเราที่ผมได้เรียนท่าน อาจารย์ทั้งหลายว่ามากและยากกว่ามหาวิทยาลัยใหญ่ ๆ ลองนึกถึง เปรียบเทียบจุฬาฯ กับเรา อาจารย์จุฬาฯ อาจทำหน้าที่ไม่ถึงครึ่งหนึ่งของ อาจารย์ที่นี่ เราต้องใช้ความสามารถมากเลย ผมว่าการเป็นอาจารย์ที่ราชภัฏแล้วสอนให้ได้ Output ระดับ 75% ของจุฬาฯ นี่ต้องใช้ความสามารถอย่างมาก อย่างน้อยก็ต้องใช้ความสามารถมาก กว่ากันเท่าตัวซึ่งจะทำได้ มีคะแนนทำไม่ได้นะ ผมไม่เชื่อว่าเป็นสิ่งที่ทำไม่ได้ ผมไม่เชื่อว่าเราต้อง ทำงานเดือนนี้ให้เป็นดาว แต่เราทำสิ่งหนึ่งและ สิ่งนั้นเป็นสิ่งที่มีค่ามาก ผู้คนทั่วประเทศ เขา เป็นคนไม่ค่อยเก่งเท่าไนก็ เราพยายามช่วยคน พากัน ถ้าเราทำได้ ผมว่า Reward ของเรามา ไม่ทราบว่าใครเชื่อเรื่องปาเปี๊ยะบุญ บังหรือเปล่า ผมบางทีก็เชื่อ บางทีก็ไม่เชื่อ แต่ผมเชื่อว่า อาจารย์ราชภัฏทำบุญมากกว่าคนอื่น ทำให้คนกลุ่มนี้ ออกไปสู่โลกได้ แล้วถ้าเราทำให้เขาไม่ใช่เพียง ออกไปสู่โลกอย่างเดียว แต่ให้สู่โลกได้ด้วย เรายัง ต้องทำงานหนักขึ้นอีก เพราะถ้าเขากลับไปสู่โลกจริง ๆ แต่สู่โลกไม่ได้นึกช่วยได้ระดับหนึ่ง แต่ เรายากช่วยให้มากกว่าในระดับนั้น

ผมไม่อยากเสียเวลามากกว่านี้ แต่ผมจะ อธิบายกับท่านในวันนี้ จะทานข้าวด้วยกัน ผมจะ

ขอร้อง และสิ่งที่จะขอร้องต่อไปนี้ อย่าถือว่า เป็นการพูดที่ไม่น่ารัก แต่เป็นขอร้องในฐานะที่ อธิการบดีเคยพูดกับผมครั้งหนึ่ง ไม่ทราบท่าน หลอกผมหรือเปล่า ท่านบอกผมว่า ผมเป็น ญาติผู้ใหญ่ของสถาบัน ผมขออนุญาตให้ทำการ มีอายุ 68 ปีของผม และความเป็นญาติผู้ใหญ่ ที่ท่านยกให้ ขอร้องจะรีบงานอย่างที่ท่านอาจ จะไม่พอใจ

ประการแรก ความจริงผมเคยลังเลก่อน เนื่น ในสถาบันคุณศึกษาทุกสถาบันที่เคยเป็น กรรมการสภามหาวิทยาลัยแห่ง ผมเป็นกรรมการสภามหาวิทยาลัยที่ธรรมศาสตร์ด้วย และที่มหาวิทยาลัย อื่นบางแห่ง เคยเป็นหลายที่ และที่นี่ก็เคยเป็น ก พบว่าอาจารย์ส่วนใหญ่ไม่ค่อยเป็นนักประชาธิปไตย ผู้ที่ขัดขวางประชาธิปไตยมากที่สุดคืออาจารย์ อาจารย์มักเป็นผู้ที่ไม่เคารพเสียงข้างมาก และ เป็นเรื่องค่อนข้างแปลกล อาจารย์เป็นผู้ที่เคารพ ตนเองค่อนข้างมาก ผมอยากรอวังให้ท่าน เคารพเสียงข้างมากให้มากขึ้น แล้วอย่างให้ท่าน ให้การยอมรับผู้ที่ท่านได้คัดเลือกมาให้เป็นผู้บริหาร ถ้าท่านไม่ยอมรับผู้บริหารแล้ว การจะเดินไปข้าง หน้าจะช้ามาก เพราะถ้าคนจะเดินไปข้างหน้าแล้ว ต้องนานองหลังอยู่เรื่อย ๆ ผมว่าไม่มีทาง การ เป็นอธิการบดี การเป็นคณบดี ไม่ใช่ว่าจะเดิน ไปข้างหน้าอย่างเดียวเมื่อไหร่ เดินไปข้างหน้า ต้อง ระวังหลังอยู่เรื่อย โดยการถูกทำร้ายข้างหน้าโดยกาล ถูกทำร้ายข้างหลังมันมีมาก จึงอยากรอว่า เลือก ให้รุ่ม แล้วก็ต้องยอมรับ จนกระทั่งพิสูจน์ว่าคน นั้นทำได้จริง ๆ ท่านก็ต้องเลือกคนอื่น แต่ ระยะที่เขายื่นตำแหน่งหน้าที่ ก็ต้องให้เข้าทำ และสิ่งที่เขากล่าวได้ดังสิ่งใดไป ท่านก็ต้องยอมรับด้วย วาถูกต้อง เพราะท่านได้เลือกเข้าไปแล้ว แม้ว่า ตอนแรกตัวเราไม่เลือก็ตามแต่ แต่ส่วนใหญ่เลือก

ก็ต้องเคารพในสิ่งเหล่านั้น

ประการที่สอง ที่อยากรู้ขอคิดว่า อย่างให้เรื่องความขัดแย้งในสถาบันแห่งนี้ หรือ ในมหาวิทยาลัยแห่งนี้ (ในอนาคตอันใกล้) นั้น เป็นความขัดแย้งทางวิชาการ ผมอยากรี้บว่า ความขัดแย้งทางวิชาการไม่อย่างให้เรื่องอารมณ์ เรื่องศักดิ์ศรีมาเกี่ยวข้องเท่าไหร่ มีการมองว่า ความขัดแย้งทางวิชาการนี้ จะเรียกว่า Academic conflict อะไรก็แล้วแต่เข้าบอกร่วมครั้งๆ ๆ จะรุนแรงเหลือเกิน บางครั้งอาจจะสูง บาง ครั้งอาจจะมีอารมณ์ขัน บางครั้งอาจจะน่าเบื่อมาก แต่อย่างไรก็ตามแต่ อยากรู้ความขัดแย้งเหล่านี้ มีลักษณะ 3 ลักษณะคือผู้ที่ได้กันนั้น ต้องมีความ จริงใจ จริงใจไม่พอต้อง รับผิดชอบ ด้วย และขอ ให้ความขัดแย้งนั้นมีคุณภาพไม่อย่างให้ขัดแย้ง กันในเรื่องข้อมูลข้อเท็จจริง ไม่ควรเป็นอันขาด ผมพยายามขอจากท่านทั้งหลายว่า ให้ความ ขัดแย้งทั้งหลายในสถาบันราษฎร์แห่งนี้ ในฐานะ สถาบัน และในฐานะมหาวิทยาลัยในอนาคตอัน ใกล้นี้ ท่านทำอย่างไรก็ตามแต่ จะรุนแรงหรือ สูง ถ้าสูงไฟได้ก็ได้ แต่บางท่านอารมณ์ท่าน รุนแรง จะไม่ให้รุนแรงบังคงไม่ได้ แต่อยากรู้ ถึงที่ท่านพูด ท่านทำในที่นี้ ขอให้เกิดผล 3 อย่าง อย่างที่ได้เรียนไปแล้ว คือ ต้องจริงใจในสิ่งที่พูด กันท่านต้องรับผิดชอบสิ่งเหล่านั้น และท่าน ต้องทำให้มีคุณภาพ

ความจริงนักการเมือง เป็นบุคคลที่ผมได้ มีโอกาสใกล้ชิดมากก นักการเมืองเป็นคนกลุ่ม หนึ่งที่อาจมีความไม่ดีมากmany แต่เขามีความดี อันหนึ่ง คือ ลึกซึ้งไปแล้ว เขาไม่กรอกัน บางคนที่ กรอกัน คนนั้นไม่ใช้นักการเมือง คุณบรรหาร ยังไม่กรอกคุณชวนเลย ทั้งที่ผู้คนที่เป็นคน ธรรมชาติ อย่างเราไม่ไปเผาผิงกันแล้ว (อย่างที่ พูดในบ้านเรามักก่อน) แต่เขานี้ได้กรอกันกลาง

วันเข้าได้เดียงกันในสถาบันคีเนเข้าไป เที่ยวด้วยกัน ร้องเพลง ไปไหนต่อไหนด้วยกัน ยอมยกขอให้อาจารย์สถาบัน หรืออมหา วิทยาลัยทำตัวไม่โกรกันแบบนั้น นะครับ แล้วขอให้การพูดจา กันในสถาบันแห่งนี้ เรา ดูความจริงกันให้มากที่สุด ถึงแม่เราจะตั้ง เป้าหมายมหาวิทยาลัยเป็น Ideal อะไรมีตามแต่ แต่อย่างนี้ความจริง เรา มี Input มี output สภาวะแวดล้อมอย่างไรบ้าง ความจริงเหล่านี้ก็ ต้องยื่นอยู่กับเราวันยังค่ำ แต่ยอมยกขอ ถ้า เป็นมหาวิทยาลัยแล้ว ถ้าจะเป็นต้องมีการ ประนีประนอมระหว่างคุณภาพกับปริมาณ แล้ว ให้ท่านยืดคุณภาพไว้ให้มากที่สุดเท่าที่ จะมากได้ คุณภาพเป็นสิ่งสำคัญมากสำหรับ มหาวิทยาลัย ปริมาณมีความหมายเช่นกัน ใน ฐานะที่เป็นสถาบันหรือมหาวิทยาลัยของท้องถิ่น ต้องดูแลท้องถิ่น ปริมาณก็สำคัญ แต่ถ้าต้อง เลือกระหว่าง 2 อย่างนี้ ผลกระทบต้องเลือกคุณภาพ ไว้เสมอ

ผมบอกท่านไว้ตั้งแต่ตอนต้นแล้วว่า อย่างให้ท่านได้ช่วยกันสร้างมหาวิทยาลัย ราชภัฏสงขลาที่ดี ผมไม่ได้มองว่า ที่เยี่ยมที่สุด ผมใช้คำตอนต้นว่า ดีกว่าที่เราคิด เราสามารถ ทำได้ ซึ่งผมไม่ทราบว่ามันมีความหมายอย่างไร เศียรอนบทกวีของ Edgar Allan Poe ซึ่งเคย เขียนบทกวีเกี่ยวกับฝีฯ เก่ง เข้ามายืนคำหนึ่ง ในความคิดผม ผมว่ามัน เพราะ แต่ไม่รู้ว่าความ หมายอย่างไรกัน ฝี 2 ตัวคุยกัน ผู้ชายบอก ผู้หญิงว่า เรายังคง รักกันด้วยความรักที่มาก กว่าความรัก ไม่ได้อะไรให้ในครับ แต่เขาได้ เขียนต่อไป ทำให้มีความหมายได้ว่า เรายังคง รักกันด้วยความรักที่มากกว่าความรักของคนที่ ยิ่งใหญ่กว่าเรา หรือคลาดกกว่าเรา คนพากันนั้นเลย มาอีกชาเรา ทำเราให้กล้ายเป็นผี ทำให้ตายไป เป็นผีที่อยู่ด้วยกันขณะนี้ แต่ถึงแม่เขาจะทำให้

เราตายเป็นผีแล้ว เรายังไม่แยกจากกัน เทืนใหม่ ครับ

ผมจึงได้ขอให้เราได้ทำในสิ่งที่เราไม่เชื่อว่า เราจะทำได้ อาย่าทำเฉพาะในสิ่งที่เราเชื่อว่าเรา ทำได้ ผมหวังว่าเราต้องอยู่เหนือมาตรฐานเฉลี่ย ต้องดีกว่ามาตรฐานที่ทางการเห็นชอบ ต่อจาก นั้นเราจะจึงก้าวต่อไปอีกก้าวหนึ่ง

ผมคิดว่าภารกิจในชีวิต ของคนเราแต่ละ คนนั้น ไม่ใช่พูดให้กำลังใจนะครับ อาย่าผมเอง เกิดมาเก็บงานมาก จนวันนี้ผมควรจะพักรดูต้นไม้ ดูลูกหลานไปเรื่อย ๆ มีความสุขกับชีวิตธรรมชาติ แต่จริง ๆ Mission ในชีวิตของคนเราที่เกิดมา ภารกิจของชีวิตมันไม่หยุดนะครับ ตราบใดที่เรา ยังไม่ลืมหมายใจ ท่านคณาจารย์ทั้งหลายในที่ นี้ยังเป็นผู้มีอุปนัยยกว่าผมเคยมีคิดว่า ภารกิจ ในชีวิตของท่านทั้งหลายก็คือการทำความฝัน ให้เป็นความจริง ทำสิ่งที่เป็นไปไม่ได้ ให้เป็น ไปได้ และถ้าท่านจะได้กรุณาร่วมมือกันจริง ๆ สร้างสถาบันราชภัฏแห่งนี้ให้กล้ายเป็นมหา วิทยาลัยราชภัฏที่มีคุณภาพ ไม่ต้องไปถูกเตียง กันในเรื่องที่เราสร่าว่าท้องถิ่น แปลว่าประเทศ ผม คิดว่าบางเรื่อง ถ้าไม่จำเป็นต้องพูด ผมว่าไม่จำ ใจต้องพูด ผมอ่านเรื่องของราชภัฏที่ค้นມาระยะ หลัง ๆ นี้ ผมอ่านแล้วผมก็ใจว่าทำไม่เราต้อง มาพูดในเรื่องที่ไม่ต้องพูด ดังนั้นเรามาพูดในสิ่งที่ เราต้องพูดในสิ่งที่เราต้องทำให้มากที่สุด ผมขอ อนุญาตจบแต่เพียงแค่นี้ และขออนุญาตลงร่วม ประชุมกับท่านต่อไปด้วย